

1

Behaaglijk zakte Roos nog iets verder onderuit in het warme bad. Even een uurtje voor zichzelf. Ze had er de hele dag al naar uitgekeken.

Ze legde haar hoofd tegen de opgerolde handdoek achter zich, sloot haar ogen en genoot van de rust en weldadige stilte. De ontspannende geur van lavendel droeg bij aan het gevoel van pure luxe.

Op het deksel van de houten wasmand naast haar stond een glas vruchtensap, maar ze was te loom om haar hand eraan uit te steken.

Langzaam soesde ze wat weg en liet de drukte van haar intensieve werkdag op het Groenrijk College van zich af glijden.

Net toen ze dacht dat ze beter kon gaan zitten omdat ze anders in slaap zou vallen, werd er op de badkamerdeur geklopt.

‘Mama?’

Roos pakte de handdoek achter haar hoofd vandaan en ging zitten. ‘Ja?’

‘Mag ik een koekje?’

‘Een koekje? Je hebt je tanden al gepoetst en lag al in bed!’

Het bleef even stil aan de andere kant van de deur. Blijkbaar stond haar zesjarige dochter een antwoord te bedenken

dat overtuigend genoeg zou zijn om toch toestemming te krijgen.

‘Ja, maar ik heb honger.’

‘Wil je een boterham?’

Het bleef weer even stil. ‘Nee.’

Roos pakte haar glas en nam een slokje sap. ‘Dan heb je ook geen honger. Hup, Rinke, naar je bed. Morgen is het weer vroeg dag.’

Erg vroeg dag zelfs, want ze moesten al om half acht weg. Roos wist dat Rinke er een hekel aan had om naar de voor-schoolse opvang te moeten, maar het kon morgen gewoon niet anders. Ze had het zo druk op haar werk – zoals eigenlijk altijd in september – dat ze vroeger moest beginnen, en Geert zat voor zijn werk een paar dagen in het buitenland. Normaal gesproken zou ze Rinke voor dat uurtje naar haar ouders hebben gebracht; die waren dol op hun kleindochter. Maar mama voelde zich al een paar dagen niet zo lekker, dus wilde ze haar niet vragen al zo vroeg op te passen.

Op de gang bleef het stil. Blijkbaar was Rinke toch weer naar bed vertrokken. En Lukas logeerde bij zijn vriendje Reinier, die bij hem in de klas zat. Vorige maand waren ze allebei acht geworden en ze vonden zichzelf te groot om nog naar school te worden gebracht. Eerlijk gezegd vond ze het maar niets dat ze nu zonder toezicht die drukke weg bij school overstaken, maar Geert had gezegd dat ze wat meer moest leren loslaten en vertrouwen.

Roos draaide de warme kraan nog even open, want het water was al aardig afgekoeld. ‘Eigenlijk wel bizar, dat er mensen zijn die niet over schoon drinkwater beschikken, terwijl ik er gewoon voor mijn plezier in lig,’ peinsde ze terwijl ze naar de waterstraal keek.

Ze duwde het lichte schuldgevoel snel weg, nam nog een slok sap en liet zich even later weer tot haar kin in het water zakken.

Gedachteloos blies ze tegen een paar zeepbellen en keek hoe ze uiteenspatten. Als ze goed luisterde, kon ze ze zelfs horen ploffen.

Ze gleed nog iets verder onderuit. Haar halflange, bruine haar werd hierdoor ook nat, maar dat was niet zo erg. Ze wilde het toch straks wassen.

Op haar netvlies verscheen het beeld van de badkamer in het huis waarin ze zevenendertig jaar geleden was geboren en tot haar huwelijk had gewoond. De kleuren van de tegels en het sanitair waren monsterlijk: beige, bruin en oranje, maar dat was toen hip. De ruimte was nog niet half zo groot als deze badkamer; toch hadden ze heel lang een bad gehad.

Vanuit een vreemd soort jeugdsentiment liet Roos zich nog dieper in het water glijden, tot ook haar oren onder water waren. Als kind had ze dit zo vaak gedaan. En iedere keer weer had ze zich verbaasd over de vervorming van geluiden en over het grappige effect als ze onder water probeerde te praten of te neuriën. Ze weerstond de neiging om ook nu een deuntje in te zetten en ging weer zitten.

Net toen ze een scheut shampoo in haar hand had gegoten, hoorde ze haar mobieltje, dat in de slaapkamer lag. Na vier keer werd het stil, maar al snel ging hij opnieuw over. Ze haalde haar schouders op en verdeelde de shampoo over haar haren. De beller moest de voicemail maar inspreken of het straks nog eens proberen.

Ze masseerde de shampoo in en pakte de handdouche uit de houder. Haar mobieltje deed er inmiddels het zwijgen toe, maar juist toen ze de kraan wilde opendraaien, klonk beneden het geluid van de huistelefoon. Die beller wist van

aanhouden! Misschien was het Geert, en had hij later op de avond geen tijd meer om te bellen. Dat zou wel jammer zijn, want ze hadden elkaar de laatste dagen nauwelijks gesproken.

Op de overloop klonken nu roffelende voeten. Blijkbaar sliep Rinke nog steeds niet. Voor Roos kon roepen dat ze naar haar bed moest gaan, hoorde ze Rinke al de trap af rennen. Nou ja, het was niet anders.

Ze draaide de kraan voluit open en begon haar haren uit te spoelen.

Opnieuw werd er op de deur geklopt. Veel harder dan daarnet.

‘Mama!’

Licht geïrriteerd draaide Roos de kraan weer dicht. Kon het echt niet even wachten? ‘Ja, wat is er?’

‘Oma is aan de telefoon. Ik moest u heel snel roepen.’

‘Wat is er dan?’

‘Dat zei ze niet. Maar haar stem klonk heel raar.’

Een golf van onrust overspoelde haar. Mama was wel vrij snel zenuwachtig, maar papa wist daar altijd goed mee om te gaan en had een kalmerende uitwerking op haar. Was hij misschien niet thuis? Maar hij liet haar moeder bijna nooit meer alleen sinds ze zo vaak hartkloppingen had, want dan raakte ze soms helemaal in paniek. Was dat misschien nu ook het geval?

Roos stapte zo snel ze kon uit bad en griste een badlaken van het rek. ‘Waar is de telefoon?’

‘Nog beneden. Ik ga hem wel halen.’

‘Wacht maar, ik ga zelf wel.’ Ze deed de deur open en zonder er om te malen dat ze een spoor van water achterliet, rende ze zo goed en kwaad als dat op natte voeten ging de trap af en pakte de telefoon die Rinke naast de houder had gelegd.

‘Mam?’

‘O, Roos, je moet meteen komen.’ Haar moeders stem klonk hoog en schrill. ‘Papa is niet goed geworden.’

‘Papa?’ Dit was zo onverwacht dat Roos even moeite had met omschakelen. ‘Wat heeft hij dan?’

‘Ik weet het niet.’ Haar moeder begon te huilen. ‘Hij zakte ineens in elkaar. Gewoon, terwijl hij peertjes voor zondag zat te schillen.’

Met de telefoon tussen haar schouder en oor geklemd rende Roos naar haar slaapkamer. ‘Hebt u de dokterspost al gebeld? Of 112?’ Ze gunde zich geen tijd om zich goed af te drogen, maar gooidde het badlaken neer en trok lukraak wat kleren aan.

‘112. Maar ik heb nog niemand gezien. De ambulance is er nog niet.’

‘En Marga?’ Haar oudste zus woonde het dichtst bij het seniorenappartement van hun ouders. ‘Hebt u haar al gebeld?’

‘Ja, ook al, maar daar is niemand thuis.’ Haar moeder begon nog harder te huilen.

Roos haalde diep adem. ‘Rustig, mam. Geen paniek. Misschien valt het allemaal nog mee. Misschien is hij alleen maar flauwgevallen.’ Ze probeerde het zelf te geloven, maar dat lukte niet erg. Haar vader viel nooit flauw. En zeker niet tijdens een klusje als peren schillen. ‘Ik kom er direct aan.’

Vanuit haar ooghoek zag ze Rinke met grote schrikogen de slaapkamer in komen. Roos bedekte de hoorn met haar hand. ‘Mama moet even naar oma. Trek snel je sokken en schoenen aan, dan breng ik je naar de burens.’ Hopelijk waren die thuis.

‘Wat is er dan?’

‘Dat vertel ik later wel. Vlug nu!’

Rinke knikte en verdween, waarna Roos zich weer tot

haar moeder richtte. ‘Mam, wij gaan nu weg. Ligt papa op de grond?’ Alleen het beeld al was ondraaglijk.

‘Ja.’

Roos rende naar beneden, waar ze zich realiseerde dat haar mobieltje nog in haar slaapkamer lag. ‘Ademt hij nog?’ vroeg ze aan haar moeder, terwijl ze weer naar boven rende.

‘Ja.’

‘Zorg dat hij op zijn zij ligt. En dat hij niet kan stikken.’ Ze vloog de trap weer af en griste haar sleutelbos van het kapstokhaakje. ‘Ik hang nu op, maar ik bel u zo direct terug met mijn mobieltje, goed?’

Er kwam geen antwoord. Ook het huilen was gestopt en had plaatsgemaakt voor een angstaanjagende stilte.

‘Mam? Mam!’

2

Martijn was zo verdiept in zijn werk, dat hij pas in de gaten kreeg dat er een verpleegkundige achter hem stond toen ze hem op de schouder tikte. Hij draaide zijn stoel een halve slag en zette zijn leesbril af.

‘Hoi, Wendy.’

‘Ik hoop niet dat ik stoor, maar ik heb een vraag en je deur stond op een kier, dus...’

Hij wuifde haar verontschuldiging onmiddellijk weg. ‘Je stoort niet. Het is toch al laat, en het maakt weinig uit als het nog iets later wordt.’ Hij was vanavond op zijn werk gebleven om zijn administratie bij te werken, want overdag kwam daar bijna niet van.

De vrouw leek een beetje gespannen en draaide aan een blonde lok.

‘Wil je gaan zitten?’ Martijn gebaarde naar het zitje in zijn werkkamer van het ziekenhuis.

‘Goed.’

Martijn wachtte tot ze een stoel had gekozen en ging toen tegenover haar zitten. Hij kende deze verpleegkundige via meneer Sanders, een patiënt die hij als ziekenhuispastor de laatste weken geregeld bezocht. De keren dat hij Wendy bij de ernstig zieke man aan het werk had gezien, had ze de indruk gewekt een zeer betrokken en zorgzame verpleeg-

kundige te zijn, maar ten opzichte van hemzelf had hij altijd een zekere afstandelijkheid bespeurd. Misschien zelfs wel vijandigheid. Hij vroeg zich dan ook oprecht af wat haar tot dit onverwachte bezoekje had gebracht. ‘Vertel, wat is je vraag?’

‘Wist je dat meneer Sanders vanmiddag een verzoek tot euthanasie heeft ingediend?’

Hij wist het. Tenminste, hij wist dat de man het zou gaan doen. Langzaam knikte hij.

Haar blik liet hem niet los, leek hem zelfs bijna uit te dagen. ‘En wat vind jij daarvan?’

De vraag overviel hem. Vroeg ze dit omdat ze oprecht in zijn mening geïnteresseerd was, of wist ze al dat hij euthanasie en het christelijke geloof moeilijk verenigbaar vond, en probeerde ze hem uit de tent te lokken? Ze zou de eerste niet zijn die dat probeerde.

Zijn gedachten gingen naar meneer Sanders. De man had al een lange lijdensweg afgelegd en de kanker was zo ver uitgezaaid, dat de scheidingslijn tussen actieve levensbeëindiging en het staken van een zinloze behandeling sterk aan het vervagen was.

Martijns blik gleed naar zijn bureau en zocht de foto van zijn overleden vrouw Karen. Al was het verschrikkelijk dat hij en hun dochter een paar jaar geleden nauwelijks de tijd hadden gekregen om afscheid van haar te nemen, hij was dankbaar dat Karens lijden niet lang had geduurd.

‘Nou?’

Wendy’s toon beviel hem steeds minder. Hij boog zich naar voren en stelde een tegenvraag. ‘Waarom krijg ik het gevoel dat je me ter verantwoording roept?’

Het antwoord kwam zo snel, dat hij de indruk kreeg dat ze het vooraf had lopen repeteren: ‘Omdat mevrouw Sanders

vanavond tegen mij zei dat ze bang is dat jij zal proberen het tegen te houden. Als dat zo is, vind ik dat getuigen van bijzonder weinig respect. Nu meneer Sanders zelf aangeeft dat hij niet meer leven wil – wat ik me heel goed kan voorstellen – wie ben jij dan om...’

Afwerend stak Martijn zijn hand op. ‘Beste Wendy, ik wil hier best met je over praten, maar niet als je op basis van veronderstellingen over mijn reactie je oordeel eigenlijk al hebt gevormd. Wat ik met meneer Sanders – en met zijn vrouw – heb besproken, is...’

Hij werd onderbroken door het geluid van de telefoon op zijn bureau. Drie korte signalen – een binnenlijn. ‘Momentje.’ Hij liep naar zijn bureau en nam op. ‘Martijn Mingels.’

‘Martijn, gelukkig, je bent er. Met Joke van Cardiologie. Wij hebben hier net een patiënt binnengekregen, en zijn dochter vraagt naar jou.’

‘Naar mij, of naar een ziekenhuispastor in het algemeen?’

‘Nee, echt naar jou. Ze zijn nu met haar vader bezig, en het ziet er niet goed uit. Mag ik haar naar jou doorsturen, of kom je hierheen?’

‘Nu direct?’ Hij griste zijn grijze colbertje al van de stoel-leuning.

‘Ja, graag.’

‘Ik kom eraan.’ Met een snelle beweging schoot hij zijn jasje aan. ‘Hoe heet die dochter? En waar vind ik haar?’

Al pratend draaide hij zich om naar Wendy, die ook was gaan staan.

‘Ze heet Roos van Hasselt, en ze zit in de familiekamer.’

‘Roos van Hasselt?’

Had hij het goed verstaan? Had Joke echt de naam van de dochter van zijn vroegere buurman genoemd?

‘Ja, en haar vader heet meneer...’
‘Oosthof.’

Gehaast liep Martijn door de lange gangen van het ziekenhuis naar de afdeling Cardiologie. Bij iedere stap hoorde hij de echo van Jokes stem. *Het ziet er niet goed uit. Het ziet er niet goed uit.*

Voor de deur van de familiekamer stond hij stil om op adem te komen. Maar ook om zich voor te bereiden op wat hij te horen zou krijgen. En wat hij zou kunnen zeggen.

Zijn brein kon het bericht nog niet verwerken.

Het ziet er niet goed uit.

Gisteren nog had hij Jaap Oosthof gezien en gesproken. Jarenlang waren ze burens geweest, tot Jaap en zijn vrouw Riet naar een seniorenappartement waren verhuisd. Het fijne contact was gebleven, had zich zelfs verdiept. Voor Merle, die nu het buurhuis huurde, was Jaap zelfs een vaderfiguur geworden. Zoals Jaaps vrouw Riet voor haar als een moeder was.

Riet.

Hoe zwaar moest dit voor haar zijn. Ze was zelf lang niet fit en ook zo onrustig zonder haar man. Ze kon hem nog niet missen.

Niemand kon Jaap missen.

Spaar zijn leven, Heer. Alstublieft.

Hij legde zijn hand op de klink, haalde diep adem en duwde de deur open.

3

Onafgebroken keek Roos van de monitor naar haar vader en terug.

Had ze maar voldoende medische kennis om alle getallen, lijnen en andere informatie op het scherm te begrijpen. Betekenden die hoge pieken dat zijn hartslag krachtiger werd, of juist niet?

Hopelijk waren die cijfers in de rechterbovenhoek niet zijn bloeddrukwaarden. Of was het na een hartinfarct normaal dat die zo hoog waren? Maar de arts had al bloeddrukverlagende middelen gegeven. Waarom werkten die dan niet?

Achter haar klonk de stem van Geert, die zijn zakenreis had afgebroken en vannacht was teruggekomen. ‘Het is half zeven en we kunnen allebei wel een paar uurtjes slaap gebruiken,’ zei hij zacht, terwijl hij zijn hand op haar schouder legde. ‘Zou het niet beter zijn als we naar huis gingen?’

Onwillig schudde ze zijn hand van zich af. ‘Ik peins er niet over.’ Ze draaide zich om en keek hem aan. De doorwaakte nacht had donkere kringen onder zijn ogen getekend. ‘Maar jij kunt wel naar huis gaan. Dan slaap ik hier in de stoel.’

‘Dat werkt niet, Roos. En het is ook niet verstandig.’ Geert duwde zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek. ‘Je kunt beter zorgen dat je zo veel mogelijk rust neemt. Wie weet hoe hard je je energie de komende dagen nog nodig hebt.’

Natuurlijk had hij gelijk, maar ze weigerde dat toe te geven. Geen haar op haar hoofd die erover dacht haar vader hier alleen te laten.

‘Je laat hem niet alleen,’ antwoordde Geert toen ze hem dat vertelde. ‘De verpleging loopt in en uit, en om acht uur komen Jan-Jaap en je moeder terug. Bovendien slaapt je vader nu, dus merkt hij niet dat je er niet bent.’

‘Maar ik wil dat er iemand van ons bij hem is als hij wakker wordt. Ik ga echt niet mee, Geert.’

Hij haalde vermoeid zijn schouders op. ‘Dan moet je het zelf maar weten. Ik ga nu naar huis, douchen en wat eten, en dan loop ik naar de buurvrouw om te vragen of zij Rinke straks naar school wil brengen. Daarna zal ik naar school bellen en vragen of Lukas en zij mogen overblijven. Als dat geregeld is, ga ik naar bed; ik kom rond één uur terug.’

‘Kijk maar wat je doet.’ Ze draaide zich weer naar haar vader. Het mooie grijs van zijn volle haar stak scherp af tegen de grauwe kleur van zijn gezicht.

‘Heb je nog wat nodig van thuis?’

Ze dacht even na. ‘Nee. Of ja, mijn toilettas. En mijn tandenborstel. En bel even naar Reiniers moeder om te vragen of Lukas en Rinke vanmiddag na school bij haar terecht kunnen.’

‘Ben je echt van plan hier de hele dag te blijven?’

‘Gee-eert!’

‘Al goed. Ik zal bellen.’ Hij drukte een kus op haar wang en draaide zich om.

Nadat het geluid van zijn voetstappen was weggestorven, waren alleen nog de piepjes van de apparatuur te horen. Haar vader lag roerloos in bed. Zelfs het zachte snurken waarmee zij hem vroeger zo graag had geplaagd, ontbrak.

Ze legde haar hand op haar vaders hand en sloot haar ogen. Zou hij ooit nog thuiskomen? ‘De eerste dagen na

een hartinfarct kunnen er allerlei complicaties optreden,' had de cardioloog hun vannacht verteld. 'En als dat gebeurt, zal moeten blijken of het hart van uw vader dat aankan.'

Natuurlijk kon het dat aan. Dat moest gewoon. Haar vader was altijd kernegezond geweest. Tenminste, zo had het tot gisteravond geleken.

Voor de zoveelste keer beleefde Roos in gedachten de voorbije uren. Het telefoontje van haar moeder, de doller-mansrit naar het seniorenappartement van haar ouders en het moment waarop ze daar voor de deur had gestaan – samen met de ambulancebroeders, die al twee keer hadden aangebeld, maar nog steeds niet waren binnengelaten. Nooit eerder was ze zo dankbaar geweest voor het feit dat haar vader haar, en ook Marga en Jan-Jaap, een sleutel van hun appartement had gegeven, omdat 'je nooit kunt weten waar dat goed voor is'.

Het beeld van haar vader op de vloer, te midden van de perenschillen, en haar moeder met haar handen tegen haar borst gedrukt, te benauwd om nog iets te zeggen of te doen, stond voor altijd op haar netvlies gebrand. Even had het erop geleken dat er een tweede ambulance moest komen, maar bij haar moeder bleek het alleen een paniekaanval te zijn. Een injectie met een kalmerend middel had al snel verlichting gegeven.

Was het bij haar vader ook maar met een injectie te verhelpen geweest. Of hadden de ambulancebroeders maar eerder naar binnen gekund. Misschien was de schade dan beperkt gebleven. Of nog beter: hadden ze maar geweten dat haar vaders hart zo slecht was. Dan was het infarct misschien te voorkomen geweest.

Hadden. Zei het spreekwoord niet terecht: 'Als hadden komt, is hebben te laat'?

Ze plantte haar elleboog op de armleuning en steunde met haar hoofd op haar linkerhand. Met haar andere hand hield ze die van haar vader stevig vast.

Met een zucht sloot ze haar ogen. Misschien lukte het om even weg te doezelen voor mama en Jan-Jaap terugkwamen. Marga zou zo ook wel weer komen. Hoewel, bij haar wist je het nooit. Ze kon zo vreselijk nuchter zijn. Zelfs op het ongevoelige af.

Roos voelde zich vaak mijlenver van haar tien jaar oudere zus verwijderd en andersom was het waarschijnlijk net zo. Buiten de familieverjaardagen om zagen ze elkaar zelden. Ze hadden nu eenmaal geen klik, geen vriendschapsband. *Niet meer.*

Langzaam won de vermoeidheid het van haar gedachten en viel ze in slaap, maar al snel werd ze gewekt door stemmen. Ze schoot overeind en keek om zich heen.

Aan de andere kant van het bed stond de cardioloog met een verpleegkundige wat papieren door te nemen. Toen ze zagen dat zij wakker was, knikten ze haar toe.

‘Weet u al iets meer, dokter?’ Roos wreef over haar nek, die zeer deed door de ongemakkelijke houding van zonet.

De arts schudde zijn hoofd. ‘Nog niet. Ik wacht nog op de nieuwe uitslagen van het lab.’

Roos keek naar de klok boven de deur; het was net half acht geweest. Hoelang was deze man al in touw? Of had hij misschien tussendoor geslapen?

De arts richtte zijn aandacht weer op de status en zei daarna nog iets tegen de verpleegkundige. Zijn zinnen waren echter met zo veel Latijnse woorden doorspekt, dat Roos er geen wijs uit werd.

Zwijgend keek ze toe toen de arts vertrok en de verpleegkundige nog een infuuszak verwisselde voordat ook zij de kamer uit liep.

Even later verscheen er opnieuw iemand in de deuropening. Toen ze de vertrouwde gestalte van Martijn herkende, had ze hem wel om de hals kunnen vliegen. Wat heerlijk dat hij er was. Gisteravond had zijn aanwezigheid haar echt geholpen.

‘Goedemorgen, Roos.’ Hij liep naar het bed en kwam naast haar staan.

Ze voelde zijn blik over zich heen glijden. Waarschijnlijk zag ze er niet uit in haar verkreukelde kleren. Het was nog een geluk dat ze geen make-up op had, anders zou haar gezicht ongetwijfeld vol vegen hebben gezeten.

‘Hoe is het nu met je vader?’

‘Hetzelfde.’ Haar stem klonk schor.

Martijn keek om zich heen, alsof hij verwacht had dat er nog meer familie in de kamer zou zijn. ‘Heb je hier de hele nacht gezeten?’ vroeg hij toen.

Ze knikte.

‘Alleen?’

‘Deels. Mama en Jan-Jaap zijn tegen enen naar huis gegaan, en Marga iets daarna.’ Ze kamde met een hand door haar verwarde haar. Zo te voelen had ze gisteren niet alle shampoo uitgespoeld. ‘Geert heeft zijn zakenreis onderbroken en was hier om een uur of vier. Hij is nu even thuis om bij te slapen.’

Gelukkig zei Martijn niet dat ze zelf ook beter naar huis had kunnen gaan. Hij pakte een kruk onder het bed vandaan en ging naast haar zitten. ‘Hoe is het met je moeder?’

‘Ze was vannacht nog erg rustig. Maar dat zal de nawerking van de injectie wel zijn.’

‘Mogelijk.’ Hij draaide zijn hoofd naar haar toe. ‘En jij? Trek je het een beetje?’

Ze knipperde met haar ogen en keek weg. ‘Ja, hoor.’ *Leugenaar.* ‘Je bent al vroeg in het ziekenhuis,’ ging ze verder toen hij niet reageerde.

Hij streek met zijn hand over zijn kin. 'Ja, ik moet om acht uur bij een overleg aanwezig zijn, en wilde voor die tijd bij je vader langsgaan.'

Zwijgend zaten ze een poosje naast elkaar naar de nog steeds roerloze gestalte in het bed te kijken. Roos had eigenlijk geen idee of Martijn zat te denken of met open ogen zat te bidden. Hij wist dat ze zelf niet meer zo religieus was en ze stelde het op prijs dat hij haar ook nu de ruimte gaf om zichzelf te zijn. Toch was zij gisteren de eerste geweest die Martijn erbij had willen hebben. Niet eens zozeer als ziekenhuispastor, maar veel meer als een soort familievriend.

Als kind had ze vaak bij hem en zijn vrouw Karen gespeeld en ze wist nog hoe geweldig ze het had gevonden toen zij een dochttertje kregen. Ze was toen zelf negen geweest. Later, als tiener, had ze regelmatig op Marit gepast. Toen ze in Utrecht was gaan studeren en daarna met Geert was getrouwd had ze niet zo veel contact meer met hen gehad. Uiteraard had ze van haar ouders wel over Karens ziekte gehoord, en ze was later ook naar de begrafenis geweest. Hoelang was dat nu geleden? Vier jaar? Nee, het moest al ruim vijf jaar zijn, want Lukas zat destijds nog niet op school.

Mama had haar onlangs verteld dat Martijn nu een relatie had met ene Merle. Zowel papa als mama liep nogal weg met deze vrouw, die hun oude huis huurde.

Roos nam Martijn van opzij op. Hij zag er nog net zo uit als altijd. Colbertje, spijkerbroek, overhemd, en zijn donkerblonde haar net iets te lang. Als ze het goed had, was hij nu achter in de veertig, of misschien zelfs al wel vijftig. Feitelijk scheelden ze dus maar een jaar of twaalf, dertien, maar toch had ze hem altijd als veel ouder gezien. Misschien kwam dat door de rust die hij uitstraalde. Iets waar zij, die toch wel wat

nerveuze trekjes van haar moeder in zichzelf herkende, hem stilletjes om benijdde.

Zijn broer Jeroen was een heel ander type. Jonger en avontuurlijker, en graag gezien bij het vrouwelijke geslacht. Als tiener was ze zelfs nog een tijdje heimelijk verliefd op hem geweest. De enige die dat had gemerkt, was haar vader, maar als hij zich daar al zorgen over had gemaakt, had hij dat nooit laten blijken.

Opnieuw overviel haar de vraag hoe ze het ooit zonder hem zouden moeten redden, maar direct verdrong ze die weer. Papa kwam het hartinfarct vast te boven. Al was het alleen maar omdat hij mama niet alleen zou willen laten.

Tegen achten stond Martijn op. 'Ik moet gaan. Laat je het me meteen weten als er nieuws is?'

'Natuurlijk.' Hij had hun vannacht zijn mobiele nummer gegeven en gezegd dat hij voor hen altijd bereikbaar was.

Hij legde nog even zijn hand op haar vaders hand en draaide zich toen om.

Precies op dat moment klonk er vanuit het bed een zachte kreun en gaf de monitor een alarmsignaal.